

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1067/2025
26.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник Миле Петковић, адвокат из ..., против туженог „Пометон“ ДОО Бор, кога заступа пуномоћник Млађан Марјановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2017/2024 од 12.12.2024. године, у седници одржаној 26.11.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УСВАЈА СЕ ревизија тужиле, **УКИДА** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 2017/2024 од 12.12.2024. године и предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Бору П1 169/23 од 25.03.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и тужени је обавезан да тужилци исплати на име 118 неискоришћених и неплаћених радних дана, за период од 13.12.2018. године до 17.11.2021. године, у моменту престанка радног односа тужиле, износ од 734.130,09 динара са законском затезном каматом од 17.11.2021. године, као дана престанка радног односа до исплате, са обавезом уплате припадајућих доприноса на овај износ и то за здравствено осигурање РФЗО, доприносе за ПИО – РЗ ПИО и допринос за случај незапослености – Националној служби за запошљавање. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 303.129,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2017/2024 од 12.12.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да јој на име 118 неискоришћених и неплаћених радних дана у моменту престанка радног односа, а за период од 13.12.2018. до 17.11.2021. године, исплати износ од 734.130,09 динара, са законском затезном каматом од 17.11.2021. године до исплате, са обавезом уплате припадајућих доприноса на овај износ за здравствено осигурање РФЗО, допринос за ПИО – РЗ ПИО и допринос за случај незапослености – Националној служби запошљавање. Ставом другим изреке, тужила је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 141.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиле, са захтевом за накнаду трошкова.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20 и 10/23 – други закон) и утврдио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код туженог са VII степеном стручне спреме као дипломирани инжењер ..., на основу уговора о раду од 23.09.2014. године и анекса тог уговора од 26.02.2015. године и од 31.01.2020. године. Тужила је закључењем последњег анекса распоређена на радно место директора ..., а решењем туженог од 15.11.2021. године, тужили је отказан уговор о раду са пратећим анексима због повреде радне обавезе. Овим решењем је одређено да ће накнада зараде и друга примања која је тужила као запослена остварила, а која нису исплаћена до престанка радног односа, бити исплаћени најкасније 30 дана од дана престанка радног односа. Тужила је као директор ... код туженог, организујући рад у погону остајала дуже од пуног радног времена, контролишући и обављајући све радне задатке, контактирајући са већинским власником у Италији, јер говори тај језик и искључиво она комуницира, а нарочито је остајала и након 15,00 часова по истеку радног времена у току ремонта предузећа. Код туженог је вођена званична евиденција о присуству на раду под називом „евиденција зарађених дана, годишњег одмора и дуговања“. Евиденцију о присуству запослених на раду у погону, коју је тужила доставила, водио је ББ и у њој је евидентирано 118 зарађених, а неискоришћених и неплаћених радних дана тужиле у тренутку престанка радног односа 17.11.2021. године. Запослени код туженог су уколико остваре прековремени рад могли да користе слободне дане, при чему су и дани неискоришћеног годишњег одмора прерачунавани у слободне дане и на крају месеца је кумулативно одређивано стање, односно број зарађених дана. С обзиром да постоје две различите евиденције о присуству на раду, вештак је дала две варијанте, тако што је прва заснована на евиденцији туженог у периоду од 13.12.2018. до 17.11.2021. године, када је тужила остварила укупно 74 прековремено зарађена дана и у истом периоду искористила 85 слободних дана, што је за 11 дана више од зарађеног, те тужени нема обавезу према тужили по основу прековремено зарађених радних дана који нису исплаћени. По другој варијанти налаза вештака, заснованој на исказу тужиле, затим мишљењу синдикалне организације туженог од 01.10.2021. године, а која обухвата евиденцију ББ закључује се да је тужила имала на располагању 128 неискоришћених дана, који потичу од неискоришћеног годишњег одмора и зарађених дана током бројних радова, па је имајући у виду да није располагала подацима о месечним пресецима стања прековремено зарађених дана у спорном периоду извршила обрачун за 118 неискоришћених неплаћених радних дана у време престанка радног односа и по тада важећој цени рада. По изјави законског заступника туженог евиденција о присуству на

раду се води кроз месечне књиге зарада, тзв. шихтане књиге и ту евиденцију је водио ББ, тврдећи да је евиденција коју је тужила приложила и у којој се наводи 118 зарађених дана нереална, јер не постоје две евиденције о присуству на раду код туженог.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев прихватајући методологију вештачења изражену у другој варијанти, заснованој на евиденцији вођеној од стране ББ, за кога је утврђено да је лице овлашћено за вођење евиденције о присуству на раду тужиле и исказа тужиле која је као директор ... код туженог организујући рад у погону остајала дуже од пуног радног времена и након 15,00 часова по истеку радног времена, налазећи да у конкретном случају није било потребно посебно наређење и одлука непосредног руководиоца – директора туженог за обављање прековременог рада, јер је тужила обављала послове директора ... и била руководећи кадар са овлашћењем, да с обзиром на природу и конкретно извршавање својих радних задатака између осталог присуства у току ремонта, организује ... и учешће у самом процесу рада.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, налазећи да је закључак првостепеног суда о основаности тужбеног захтева заснован искључиво на исправи насловљеној као „евиденција зарађених дана и дуговања закључно са крајем августа 2021. године“, која је погрешно оцењена, јер није састављена у складу са одредбама Закона о раду и Закона о евиденцијама у области рада, нити садржи податке на основу којих би се могло закључити да ли је и у ком периоду тужила остварила часове прековременог рада, колико је часова радила прековремено, колико дана годишњег одмора је искористила, односно није искористила и за коју календарску годину, те колико је евентуално слободних дана зарадила за остварене часове прековременог рада, односно за неискоришћене дане годишњег одмора.

По оцени Врховног суда основано се ревизијом тужиле указује да је другостепени суд преиначујући првостепену пресуду погрешно закључио да је првостепени суд засновао своју пресуду искључиво на исправи која је погрешно оцењена. Наиме, првостепени суд је у спроведеном поступку оценио све изведене доказе, те на основу резултата доказног поступка утврдио да је ББ био лице овлашћено за евиденцију о присуству на раду тужиле, да је тужила обављала функцију директора ... код туженог, да је организовао рад у погону и остајала дуже од пуног радног времена, посебно у току ремонта, као и да је оцењујући налаз и мишљење вештака прихватио другу варијанту налаза засновану на исказу тужиле и мишљењу синдикалне организације туженог од 01.10.2021. године, која обухвата евиденцију ББ из чега је закључио да је тужила имала на располагању 118 неискоришћених и неплаћених радних дана у тренутку престанка радног односа 17.11.2021. године. Следи да је првостепени суд своју одлуку засновао на оцени изведених доказа у поступку и налазу и мишљењу вештака прихватањем друге варијанте налаза са датим разлозима. Зато другостепени суд није могао преиначити првостепену пресуду вршећи другачију оцену наведене исправе, пропуштајући да оцени и остале изведене доказе, чиме је учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези чланова 394. тачка 2. и 383. став 3. и 4. ЗПП, а то је било од утицаја на доношење законите и правилне пресуде. Због тога је Врховни суд укинуо другостепену пресуду и предмет

вратио том суду на поновно суђење, како би отклонио недостатке на које је указано, а одлука о трошковима поступка је укинута јер зависи од коначног исхода овог спора.

На основу члана 415. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић